

Udskriftsdato: 7. juni 2026 (Gældende)

Østre Landsrets dom af 20. januar 2004 i sag B-3140-02

Ministerium:

Journalnummer: N/A

Østre Landsrets dom af 20. januar 2004 i sag B-3140-02

Østre Landsrets dom af 20. januar 2004 i sag B-3140-02

Resumé

A anmodede Beskæftigelsesministeriet om aktindsigt i navn og stilling på to medarbejdere i ministeriet, som efter A's opfattelse stod bag en smædekampagne imod den pågældende. A havde i korrespondancen med Beskæftigelsesministeriet kaldt de to medarbejdere for bl.a. "usle og løgnagtige" og "pak og ros".

Beskæftigelsesministeriet afslog at give aktindsigt til A under henvisning til, at der "efter karakteren af og sprogbrugen i den førte brevveksling er meget betydelig risiko for at de pågældende vil blive udsat for chikane". Beskæftigelsesministeriet henviste i sin afgørelse om aktindsigt til den dagældende offentlighedslovs § 13, stk. 1, nr. 3 og 6 (svarende til den nuværende offentlighedslovs § 33, nr. 1 og 5).

A indbragte herefter sagen for domstolene med påstand om, at Beskæftigelsesministeriet skulle oplyse navn og stilling på de to medarbejdere.

Østre Landsret fandt, at indholdet af A's breve og A's adfærd i øvrigt ikke var af en sådan karakter, at Beskæftigelsesministeriet kunne nægte A aktindsigt efter den dagældende offentlighedslovs § 13, stk. 1, nr. 3 og 6, og ministeriet blev derfor pålagt at udlevere oplysninger om navn og stilling på to medarbejdere.

Folketingets Ombudsmand havde i forbindelse med en forudgående klagesag nået til samme resultat i sagen, hvor ombudsmanden udtalte bl.a., at "det er antaget af chikanehensyn i sig selv kun i helt ekstraordinære situationer kan begrunde afslag på aktindsigt".

Sagsnummer B-3140-02.

Trykt i Ugeskrift for Retsvæsen for 2004, side 1212.

Østre Landsrets dom

Afsagte dom 20. januar 2004 af Østre Landsrets 2. afdeling (landsdommerne Ulla Staal, Ebbe Christensen og Ivan Larsen (Kst.)).

A (Advokat Steen bech, besk.) mod Beskæftigelsesministeriet (Kammeradvokaten ved advokat Lise Høy Falsner).

Under denne sag, der er anlagt den 29. oktober 2002, har sagsøgeren, A, nedlagt påstand om, at sagsøgte, Beskæftigelsesministeriet, tilpligtes at oplyse navn og stilling på to medarbejdere hos sagsøgte, som på et tidspunkt i 1996 var placeret i de to lokaler nærmest driftsøkonomichefens kontor på 1. sal mod (...) som omtalt i sagsøgtes skrivelse af 15. marts 1999 til sagsøgeren.

Sagsøgte, Beskæftigelsesministeriet, har påstået frifindelse.

Sagsøgeren har fri proces.

Sagens omstændigheder

Ved skrivelse af 15. december 1996 rettede sagsøgeren følgende henvendelse til sagsøgte:

”Jeg tillader mig hermed høfligst at rette henvendelse til Dem vedrørende et lidt specielt anliggende.

Men jeg har i den senere tid gået og følt mig noget forundret til mode, fordi jeg har erfaret, at nogen i bygningen overfor min lejlighed (jeg bor i (...) ud mod gaden) skulle have taget anstød af min person.

Historien skulle ifølge hvad jeg har fået fortalt gå ud på, at jeg her i min egen lejlighed skulle have blottet mig eller på en eller anden måde skulle have optrådt uterligt over for nogen.

Nu har jeg ikke lige noget behov for at blotte mig eller optræde uterligt over for folk eller hvad det nu end måtte være, så jeg har umiddelbart trukket lidt på smilebåndet over oplysningen.

På den anden side føler jeg det naturligvis meget ubehageligt, at der skulle have bredt sig en usand historie om min person, men også hvis jeg ubevidst skulle have kommet til at støde nogen på en eller anden vis.

Indtil videre står jeg imidlertid uforstående over for, hvordan og hvornår jeg skulle have gjort noget sådant i de snart to år jeg har boet i min lejlighed.

Har De nogen kommentarer til det nævnte, er De meget velkommen til at kontakte mig, ...”

Som svar på henvendelsen meddelte en medarbejder hos sagsøgte telefonisk sagsøgeren, at man ikke havde kendskab til det omtalte rygte.

I skrivelse af 2. august 1997 rettede sagsøgeren på ny henvendelse til sagsøgte:

”...

Som tiden er gået er det imidlertid blevet klart, at én eller flere i Arbejdsministeriet [nu Beskæftigelsesministeriet] har spredt et usandt rygte om, at jeg skulle have blottet mig eller på en eller anden vis skulle have optrådt uterligt over for nogen i Deres bygning.

Rygtesmedene har således foranlediget, at rygтет i dag er spredt vidt og bredt, således bl.a. i den virksomhed, jeg er ansat i, i den ejendom, jeg bor i, i de foreninger/klubber, jeg er medlem af, i min venne- og bekendtskabskreds samt i min familie.

Som situationen er i dag, er jeg derfor stiltiende under anklage og mistanke i mine omgivelser for at have begået et alvorligt og strafbart forhold, som derudover også i almindelighed plejer at være af en sådan beskaffenhed, at det er egnet til at nedsætte personen i omgivelsernes agtelse.

...

... Jeg ønsker under alle omstændigheder at få klaring på, hvornår og hvorfor dette usande og ærekrænkende rygte er opstået.

...”

Ved skrivelse af 21. august 1997 svarede sagsøgte sagsøgeren følgende:

”...

Departementet har forsøgt at verificere Deres oplysninger, men det er ikke lykkedes at få Deres anbringender bekræftet her i huset.

Departementet ser sig herefter ikke i stand til at foretage yderligere. ”

Ved skrivelse af 25. august 1997 stilet til sagsøgte tildelte sagsøgeren departementschef Henning Olesen og Steen Jacob Estrup ”Den Floromvundne Udenomsformuleringspris” og vedlagde et diplom herfor samt 200 kr. i kontanter. I skrivelsen anførte sagsøgeren endvidere, at hvis ”jeg således på et tidspunkt bliver i stand til at bevise, hvilken eller hvilke personer, der har spredt de pågældende rygter, vil jeg i givet fald overveje, om de pågældende bør retsforfølges, da rygterne har antaget form af bagvaskelse af min person, jvf. straffelovens § 268, og på uberettiget vis har skadet mit navn og mit omdømme”.

Med skrivelse af 2. september 1997 returnerede sagsøgte diplommet og kontantbeløbet.

Ved skrivelse af 7. juni 1998 udbad sagsøgeren sig bl.a. sagsøgte forklaring på, hvorfor en kvindelig medarbejder i et kontor på 1. sal i flere tilfælde tidligt om morgenen ”har siddet helt ubevægelig på sin kontorstol i ly af den ene vindueskarm uden at lyset i kontoret har været tændt, og stirret over imod min lejlighed”. Han udbad sig endvidere ”et sandfærdigt svar på, om hendes provokatoriske forsøg på at gøre ”iagttagelser” er endnu et led i den løgnagtige og usmagelige hetz og forfølgelse imod min person”.

I skrivelse af 24. juni 1998 rykkede sagsøgeren sagsøgte for svar på sit brev af 7. juni 1998 og kaldte sagsøgte medarbejdere, som deltog i ”usandfærdige, ondsksfulde og provokerende smæderygtekam-pagner” mod sagsøgeren, for ”usle og løgnagtige” og ”pak og ros”. Sagsøgeren anførte endvidere, at 3 eller 4 medarbejdere samme dag havde set fodboldkamp i tv i hjørnekontoret på 1. sal med ansigterne vendt mod sagsøgte lejlighed, og at dette var ”en helt unødvendig provokation”. Sagsøgeren havde betragtet medarbejderne gennem et kamera med telelinse for at konstatere, hvem de pågældende personer var, og en medarbejder havde da åbnet et vindue og spurgt sagsøgeren, om han var åndssvag, hvortil sagsøgeren havde svaret, at medarbejderen og dennes kollegaer ”var nogle provokatører samt nogle usle og løgnagtige smæderygtemagere”.

Ved skrivelse af 26. juni 1998 bekræftede sagsøgte modtagelsen af sagsøgte seneste to breve og meddelte, at man ikke foretog sig yderligere i anledning heraf.

Ved skrivelse af 7. februar 1999 til politidirektør Hanne Bech Hansen, arbejdsminister Ove Hygum m.fl. anførte sagsøgeren om ”De usande smæderygter om min person” bl.a.:

”... Hvis sagen imidlertid ikke snart finder en tilfredsstillende løsning, hvilket vil sige, at jeg enten bliver rensat for de fremsatte ”stiltiende” anklager imod mig eller evt. tiltalt for de strafbare forhold, som smæderygterne postulerer, at jeg skulle have begået, således at jeg den vej kan blive rensat, vil jeg gå til pressen med sagen, og sørge for, at en journalist-”terrier” får undersøgt sagen til bunds på baggrund af de informationer jeg vil være i stand til at bibringe.

Derfor har jeg d.d. afleveret en liste med navne til henholdsvis politidirektør Hanne Bech Hansen og bankdirektørerne Peter Straarup og Jakob Brogaard med angivelse af de personer, som jeg ved, har spredt eller hørt smæderygter om mig, eller som har været med til at mobbe mig som følge deraf.

...

Jeg har indset, at det ikke vil tjene noget fornuftigt formål, at jeg holder fast i min ellers principielle holdning om, at rygtemagerne bør straffes for deres usle gerninger imod mig. Efter at have gransket straffelovgivningen på området må jeg således desværre nok konstatere, at hvor det på den ene side vil være muligt at få de pågældende personer til at indrømme deres viden og mobning, vil det til gengæld være meget vanskeligt at få nogen af dem straffet derfor i medfør af den gældende straffelovgivning.

Selvom de pågældende så åbenbart har ment, at det var i orden at krænke min person ved at sprede usande rygter om mig og ved at mobbe mig, har jeg principielt heller ingen interesse i, at de pågældende personers indrømmelser af at have kendt til rygterne og/eller at have været med til at svine mig til, får

nogen ansættelsesmæssige konsekvenser for dem. Det er mig under alle omstændigheder fuldstændigt uvedkommende.

...

... Jeg har således 100 % krav på at blive rensset for de pågældende smæderygter om mig, og for mig er det derfor nu kun et spørgsmål om, på hvilken måde det skal ske! ”

Ved skrivelse af 10. marts 1999 anmodede sagsøgeren sagsøgte ”om navn og adresse på de to kvindelige medarbejdere, som sidder på 1. sal ud mod (...) i kontor nr. 1 og 2 regnet fra Verner Lillesøs hjørnekontor”, idet sagsøgeren oplyste, at han ville anlægge sag mod de pågældende.

Ved skrivelse af 15. marts 1999 afviste sagsøgte anmodningen med bemærkning:

”Departementet har orienteret de to medarbejdere om Deres henvendelse. I lyset af Deres tidligere henvendelser ønsker departementet ikke at udlevere de pågældendes navne og adresser. ”

Ved stævning af 22. marts 1999 lagde sagsøgeren sag an mod sagsøgte ved Københavns Byret med en påstand svarende til påstanden under nærværende sag.

I replik af 26. maj 1999 oplyste sagsøgeren, at han fra sit vindue havde råbt til sagsøgtes medarbejder Verner Lillesø på gaden: ”Bare vent til jeg anlægger sag mod jer, så skal vi nok få sandheden frem, din usle løgner. Bare vent. ”

Den 10. august 1999 afviste byretten sagen, idet sagsøgeren ikke havde efterkommet et af retten meddelt advokatpålæg.

Ved skrivelse af 12. august 1999 anmodede sagsøgeren sagsøgte om aktindsigt i personalesagerne vedrørende de to kvindelige medarbejdere, som sagsøgeren fra sin lejlighed mente at have set i sagsøgtes lokaler. Ved skrivelse af 2. september 1999 afslog sagsøgte anmodningen.

Ved skrivelse af 12. september 1999 klagede sagsøgeren til Folketingets Ombudsmand over sagsøgtes afslag på aktindsigt i de to kvindelige medarbejders personalesager, og ved skrivelse af 4. april 2001 til sagsøgeren udtalte ombudsmanden herefter bl.a.:

”De oplysninger som er nævnt i offentlighedslovens § 2, stk. 3, er som sådan omfattet af loven. Oplysningerne vil derfor efter omstændighederne kunne undtages fra aktindsigt efter andre bestemmelser i loven.

Arbejdsministeriet har henvist til at oplysningerne vil kunne undtages efter bestemmelsen i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 3, og i § 13, stk. 1, nr. 6.

Arbejdsministeriet har henvist til at oplysningerne om de pågældende medarbejdere bør undtages fordi der ”efter karakteren af og sprogbrugen i den førte brevveksling er meget betydelig risiko for at de pågældende vil blive udsat for chikane” fra Deres side.

Jeg går ud fra at ministeriet bl.a. henviser til:

- at De skriftligt har kaldt ministeriets medarbejdere for ”usle og løgnagtige” og for ”pak og ros” (Deres brev af 24. juni 1998 til Arbejdsministeriet),
- at De ved en direkte konfrontation i sommeren 1998 fra Deres vindue med nogle af ministeriets medarbejdere der opholdt sig i et kontor overfor, skulle have kaldt medarbejderne for ”provokatører” og ”usle og løgnagtige smæderygtemagere” (Deres brev af 24. juni 1998),

- at De i foråret 1999 fra Deres vindue skulle have råbt følgende til driftsøkonomichef Verner Lillesø fra ministeriet: ”Bare vent til jeg anlægger sag mod jer, så skal vi nok få sandheden frem, din usle løgner. Bare vent” (side 4 i Deres replik i retssagen),
- og *endelig til at* De flere gange har oplyst at De bl.a. skal bruge navnene på medarbejderne til at vurdere om der er grundlag for at anlægge sag mod de pågældende med krav om erstatning og straf efter straffelovens § 267 om ærekrænkelser og § 268 om bagvaskelse (bl.a. Deres breve af 25. august 1997 og 10. marts 1999).

Bestemmelserne i offentlighedsloven tillægger enhver ret til aktindsigt i nærmere angivet omfang, herunder i oplysninger fra sager om enkeltpersoners ansættelsesforhold (lovens § 2, stk. 3). Når enhver har ret til at få oplysningerne, er det ved afgørelser af anmodninger om aktindsigt ikke relevant at tillægge en ansøgers eventuelle begrundelse for sit ønske om indsigt nogen betydning. I overensstemmelse hermed kan en myndighed ikke som forudsætning for at behandle en anmodning om aktindsigt efter offentlighedsloven kræve eller henstille til at ansøgeren begrundes sit ønske om aktindsigt.

En praksis hvorefter enkelte personer nægtes indsigt i oplysninger som ellers alle og enhver kan få indsigt i hvis de beder om det, er således grundlæggende i strid med offentlighedsordningen i loven.

På den baggrund er det antaget at chikanehensyn i sig selv kun i helt ekstraordinære situationer kan begrunde afslag på aktindsigt,

Det er klart at en oplysning om eventuelt at ville anlægge sag mod en medarbejder for ærekrænkelse eller bagvaskelse ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at kunne undtage oplysninger om den pågældende medarbejders navn mv. fra aktindsigt. Jeg mener heller ikke at de øvrige foreliggende oplysninger om Deres opførsel over for medarbejdere fra ministeriet er af en sådan karakter at ministeriet med henvisning hertil med hjemmel i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 3 og nr. 6, eller andre af lovens bestemmelser vil kunne undtage de oplysninger der er nævnt i offentlighedslovens § 2, stk. 3, fra aktindsigt.

Sammenfattende er det således min opfattelse at Arbejdsministeriet ikke har kunnet undtage oplysninger om de pågældende medarbejders navn og arbejdsopgaver fra aktindsigt. Jeg har gjort ministeriet bekendt med min opfattelse og har samtidig henstillet til ministeriet om at meddele Dem aktindsigt i de ønskede oplysninger, bortset fra medarbejdernes adresser.”

I skrivelse af 27. juni 2001 til ombudsmanden angav sagsøgeren konsekvenserne af ministeriets fortsatte vægring ved at udlevere oplysningerne:

”...

1. Endnu en civil retssag samt fogedretssag, hvorved man tvinges til at udlevere de pågældende oplysninger.
2. Henvendelse til den samlede danske presse, herunder også DR, TV2, B. T. og Ekstra Bladet, om sagen.
3. Krav om erstatning for tort samt krav om straf for bagvaskelse og ærekrænkelse mod de pågældende rygtemagere.
4. Anmodning til Justitsministeriet om tjenestemandssager imod de pågældende medarbejdere samt de ansatte, som har løjet om deres kendskab til smæderygterne og forsøgt at foregive, at de intet kendskab har haft til sagen.

...

8. Godtgørelse for de økonomiske omkostninger, Arbejdsministeriet har påført mig som følge af, at man ikke har villet give mig den aktindsigt, jeg har et retskrav på at få.

...”

Efter at sagsøgte havde anmodet ombudsmanden om at genoverveje sagen, meddelte ombudsmanden ved skrivelse af 1. februar 2002 sagsøgte, at han ikke fandt grundlag for at ændre sin henstilling.

I en skrivelse af 31. juli 2003 stilet til Danmarks Radio, Nyheds-/Sportsafdelingen, Berlingske Tidende og Beskæftigelsesministeriet og med kopi til Københavns Politi og Danske Bank anførte sagsøgeren over 5 sider bl.a.:

”Smæderygterne har bl.a. bevirket, at jeg har været udsat for massiv mobning, herunder er blevet latterliggjort, er blevet bagtalt og har fået ”stukket knive i ryggen”, er blevet fyret fra et job og en arbejdsplads, jeg var glad for, samt at jeg på indirekte vis har været refereret til i medierne i fjogede vendinger fra lidt for ”smarte” journalister og er blevet karikeret i eller er blevet refereret til i diverse reklameindslag m.v. af ligeså ”smarte” reklamefolk.

...

... Bl.a. kan jeg forstå, at smæderygterne har givet anledning til en del latter og omtale i Danmarks Radio og på Berlingske Tidende. Når jeg til disse oplysninger lægger mine egne iagttagelser og informationer rundt omkring, hvor jeg bl.a. mange gange i diverse forsamlinger og på gader er blevet udpeget og grint af ..., ja så kan jeg vanskeligt være i tvivl om, hvad der nu er i kog i smæderygtemagernes gryder rundt omkring.

...

Stå offentligt frem I feje smæderygtemagere! Stå offentligt frem I medløbere rundt omkring, som har deltaget i udbredelsen af smæderygterne imod mig!

...

Derfor vil jeg herved dels opfordre de pågældende til at stå offentligt frem med deres postulater imod mig. Det ser jeg meget gerne, for så kan tingene komme frem i offentlighedens lys, og så har jeg en mulighed for at få manet smæderygterne i jorden. Da har jeg desforuden mulighed for at få klarhed over hvem de pågældende er, og hvad det nøjagtigt er for nogle ”begivenheder”, som de åbenbart påstår skulle have fundet sted, og som de har svinet mig til med.”

Forklaringer

Der er under sagen afgivet forklaring af A og Verner Lillesø.

A har bl.a. forklaret, at han ifølge smæderygterne én eller flere gange i sin daværende lejlighed i (...) skulle have blottet sig eller opført sig uterligt over for en rengøringsmedarbejder hos sagsøgte. Han har hørt rygterne fra en medarbejder i Danske Bank, som han ikke vil oplyse navnet på, og som havde hørt rygten under en frokostsamtale. Så sent som før sommerferien i år hørte han tilsvarende rygter fra et familiemedlem og fra en nuværende kollega, som han heller ikke ønsker at oplyse navnene på. Rygterne om ham cirkulerer i vennekredsen, klubber og foreninger, og også i tv er i reklameindslag m.m. hentydet til rygterne om ham.

Hvis han får de ønskede navne, vil han undersøge, om det er sandsynligt, at de pågældende står bag smædekampagnen mod ham. Han er endnu ikke afklaret om, hvorledes han nærmere vil undersøge dette,

herunder om han vil kontakte en privatdetektiv eller en journalist, men han vil gerne se personerne i øjnene og høre, hvad de har at sige.

Verner Lillesø har bl.a. forklaret, at han er tilsynschef hos sagsøgte, og at han forud herfor var driftsøkonomichef sammesteds. I midten af 1990'erne fortalte en medarbejder ham, at en beboer i ejendommen over for sagsøgte følte sig forulempet i anledning af angivelige rygter hos sagsøgte om, at vedkommende skulle have udvist uterlig adfærd. Han har ikke hørt sådanne rygter. Da medarbejdere på et senere tidspunkt var samlet i hans kontor for at se en fodboldkamp i tv, blev han klar over, hvem sagsøgeren var, idet sagsøgeren da stillede sig op ved et vindue i sin lejlighed og "gav fingeren", ligesom han fremtog et kamera med en telelinse og rettede det mod vidnets kontor.

Procedure

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand navnlig gjort gældende, at han i medfør af lov om offentlighed i forvaltningen har krav på de ønskede oplysninger. Oplysningerne er til brug for identifikation af nævnte to personer med henblik på at få afklaret, om de pågældende ved domstolene kan stilles til ansvar for i strid med sandheden at have igangsat en smædekampagne mod sagsøgeren. Om dette er tilfældet, kan alene afgøres, når de pågældende har haft lejlighed til at udtale sig om spørgsmålet. Der er således intet belæg for sagsøgtes påstand om chikane eller repressalier, og undtagelsesbestemmelserne i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 3 og 6, finder derfor ikke anvendelse. Et muligt sagsanlæg er ikke forældet, idet sagsøgeren endnu ikke har tilstrækkeligt grundlag for sagsanlæg eller fremsættelse af påtalebegæring.

Sagsøgte har til støtte for sin påstand navnlig gjort gældende, at de ønskede oplysninger er undtaget fra retten til aktindsigt i medfør af offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 3 eller nr. 6. Den straffesag, som sagsøgeren hævder at ville iværksætte, er åbenbar grundløs, og der er væsentlige hensyn at tage til beskyttelse af de medarbejdere hos sagsøgte, som sagsøgeren synes at tilskrive sin afskedigelse. Sagsøgte har som ansættelsesmyndighed et vist skøn med hensyn til, om en medarbejder skal udsættes for risikoen for en chikanøs forfølgelse fra en person, der ikke kan angive nogen loyal begrundelse for sin interesse, og hvis adfærd over for sagsøgte og sagsøgtes medarbejdere må forekomme bizar.

Om forarbejderne til offentlighedsloven

Af bemærkningerne til forslag til lov om offentlighed i forvaltningen § 13 (Folketingstidende 1985/86, tillæg A, sp. 229) fremgår bl.a.:

"Bestemmelsen i nr. 6 er enslydende med den gældende offentlighedslovs § 2, stk. 2, nr. 4. Bestemmelsen forudsættes som hidtil kun anvendt i begrænset omfang, hvor der er et klart behov derfor. Indsættelsen af en udtrykkelig undtagelse i nr. 3... er således udtryk for et ønske om at begrænse denne generalklausuls anvendelse."

I betænkning nr. 1349/1997 om aktindsigt i personalesager er bl.a. anført, jf. p. 37:

"... De hensyn, der er opregnet i § 13, stk. 1, nr. 1-5, vil formentlig ret sjældent gøre sig gældende i personalesager.

Bestemmelsen i nr. 3 om hensynet til forebyggelse af lovovertrædelser m.v. vil dog efter omstændighederne kunne have betydning. F.eks. vil navnet på - og eventuelt andre oplysninger om - den medarbejder, der har behandlet en sag, kunne tilbageholdes, såfremt der for ansættelsesmyndigheden består en konkret formodning for, at den pågældende i givet fald vil blive udsat for repressalier eller lignende, ..."

I bemærkningerne til forslag til lov om ændring af lov om offentlighed i forvaltningen (aktindsigt i personalesager) hedder det til offentlighedslovens § 2, stk. 3 (Folketingstidende 1997/98, 2. samling, tillæg A, side 895):

”... Bestemmelsen indebærer, at visse oplysninger i konkrete personalesager som nævnt i stk. 2, 2. pkt., alligevel er omfattet af offentlighedsloven.

Det betyder, at spørgsmålet om aktindsigt for disse oplysningers vedkommende skal afgøres efter lovens almindelige regler. Oplysningerne vil derfor efter omstændighederne kunne undtages i medfør af lovens øvrige bestemmelser. Det gælder f.eks., hvis der er en konkret formodning for, at medarbejderen i givet fald vil blive udsat for repressalier, forulempelser eller lignende, jf. § 13, stk. 1, nr. 3.

...”

Landsrettens bemærkninger

Der er enighed mellem parterne om, at oplysningerne om navn og stilling for de i sagsøgerens påstand omtalte personer som udgangspunkt er omfattet af retten til aktindsigt efter offentlighedsloven, jf. dennes § 2, stk. 3, jf. stk. 2. Sagsøgte er endvidere enig i, at sagsøgerens anmodning om aktindsigt opfylder identifikationskravet i offentlighedslovens § 4, stk. 3.

Landsretten finder, at indholdet af sagsøgerens breve og hans adfærd i øvrigt ikke er af en sådan karakter, at sagsøgte under henvisning hertil kan nægte sagsøgeren aktindsigt efter bestemmelserne i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 3 eller nr. 6.

Landsretten tager derfor sagsøgerens påstand til følge.

THI KENDES FOR RET:

Sagsøgte, Beskæftigelsesministeriet, tilpligtes at oplyse navn og stilling på to medarbejdere hos sagsøgte, som på et tidspunkt i 1996 var placeret i de to lokaler nærmest driftsøkonomichefens kontor på 1. sal mod (...) som omtalt i sagsøgtes skrivelse af 15. marts 1999 til sagsøgeren.

Inden 14 dage skal sagsøgte, Beskæftigelsesministeriet, betale 19.000 kr. i sagsomkostninger til statskassen.